

Arrest

nr. 347 265 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2024 met referentienummer 120758.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 januari 2024 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 28 juni 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.01.2024 werd ingediend door:

Naam: D., A. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Kocasinan

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote O., S. (...) (RR. xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg worden de volgende documenten voorgelegd:

- Stortingen van het ACLVB op de rekening van de referent*
- Stortingen van Solidaris op de rekening van de referent*
- Stortingen van H. O. (...) op de rekening van de referent*
- Stortingen van A. (...) op de rekening van de referent*
- Stortingen van L. B. A. B. (...) op de rekening van de referent*
- Loonfiche van de referent in het kader van een tewerkstelling bij A. (...) van de maand 02/2024*
- Loonfiche van betrokkene zelf in het kader van een tewerkstelling bij L. B. A. B. (...) van de maand 02/2024*

Vooreerst wat betreft de bewijzen die betrekking hebben tot de bestaansmiddelen van betrokkene zelf: Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

In het licht van voormeld arrest en omwille van de volgende redenen kunnen ook de stortingen van de vader van de referentpersoon, H. O. (...), niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg: Ten eerste, de stortingen van de vader zijn vrijwillige bijdragen en vallen niet onder de categorie van stabiele inkomsten zoals bijvoorbeeld loon uit arbeid, pensioen of sociale zekerheidsuitkeringen. Er is geen wettelijke of contractuele verplichting voor de vader om deze betalingen te blijven verrichten, wat betekent dat deze middelen niet gegarandeerd zijn op lange termijn. In die zin laat de aard van de middelen niet toe ze in overweging te nemen. Ten tweede, de stortingen kunnen bezwaarlijk stabiel en regelmatig genoemd worden. In februari 2023 werd er 600 EUR overgeschreven, in maart 2023 250 EUR, daarna maandenlang niets tot er weer geld werd overgemaakt aan de referentpersoon in december 2023 (100 EUR), in januari 2024 (880 EUR), februari 2024 (68EUR) en april 2024 (680 EUR). Zoals klaarblijkelijk ook in het verleden gebeurde, kan de vader op elk moment beslissen te stoppen met de stortingen en het bedrag te wijzigen. De regelmaat en stabiliteit van deze inkomsten zijn niet gewaarborgd. Bovendien schrijft de vader van betrokkene pas sedert de opstart van de aanvraag gezinshereniging in januari 2024 bedragen over die voor de huur van de referentpersoon zouden zijn bestemd. Het gesolliciteerd karakter van deze stortingen kan dan ook niet worden uitgesloten. Te meer er uit niets kan blijken dat deze bedragen daadwerkelijk werden aangewend om de huur te betalen en dus niet terugvloeiden naar de rekening van de vader van de referentpersoon of voor andere specifieke doeleinden werden aangewend. Ten slotte kan worden opgemerkt dat het doel van de eis voor stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is dat de referentpersoon zelfvoorzienend moet zijn om te verhinderen dat zijzelf en betrokkene ten laste komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel. De stortingen van de vader impliceren een afhankelijkheid van een externe partij, wat niet voldoet aan de intentie van de wet om zelfvoorzienende bestaansmiddelen aan te tonen.

Verder legt betrokkene stortingen voor van het ACLVB en Solidaris. Er wordt echter geen officieel begeleidend schrijven of attest van het ACLVB, noch van Solidaris voorgelegd dat zicht geeft op de aard van de inkomsten, voor welke periode ze zijn toegekend, noch aan wie de inkomsten toebehoren, zeker nu blijkt dat ook het loon van betrokkene, waarmee geen rekening gehouden kan worden, ook op de rekening van de referentpersoon wordt gestort. Bovendien kan de werkloosheidsuitkering – voor zover deze aan de Belg toekomt - enkel in aanmerking worden genomen indien de Belg bewijst dat zij actief op zoek is naar werk of indien kan blijken dat zij vrijgesteld is van die zoektocht. Er worden echter geen bewijzen aangebracht dat zij

verder nog werk maakt van een voltijdse tewerkstelling, dat zij zich bijvoorbeeld verder bijschoolt om ook voor andere tewerkstellingen te kunnen solliciteren, noch dat zij daadwerkelijk solliciteert voor functies waar ze heden reeds voor in aanmerking komt, of dat zij meer uren zou aannemen bij haar huidige werkgever. Eveneens kan niet blijken dat de referent vrijgesteld zou zijn van het zoeken naar werk. Bijgevolg kunnen de inkomsten verkregen uit de werkloosheidsuitkering hoe dan ook niet in overweging worden genomen en dit in overeenstemming met artikel 40ter. Bij gebrek aan zicht of de uitkeringen van Solidaris en ACLVB betrokkene toekomen en of zij hier nog steeds recht op heeft, alsook bij gebrek aan bewijzen dat betrokkene actief op zoek is naar werk of hiervan vrijgesteld is, kunnen deze stortingen niet in aanmerking worden genomen. Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de mogelijke databanken om deze informatie na te kunnen gaan.

Bijgevolg blijven enkel de stortingen van A. (...) over die wel degelijk in aanmerking kunnen worden genomen gezien de bijhorende loonfiche van 02/2024 op naam van de referentiepersoon bij deze werkgever. Betrokkene geeft echter enkel een volledig zicht van de inkomsten uit deze tewerkstelling voor de maanden 03/2024 en 04/2024. Voor zover dient aangenomen te worden dat betrokkene hier nog steeds tewerkgesteld is, dient besloten te worden dat op basis van deze twee maanden haar gemiddeld inkomen 1144,54 EUR bedraagt. De bestaansmiddelen zijn dus ontoereikend daar er niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 09.01.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met gezinslast gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Betrokkene legt in het kader van de behoefteanalyse de volgende gegevens voor:

- Vaste kosten: Huur 680 EUR, Euromex 12.01 EUR, Alpha Credit 53,78 EUR, Baloise 74,35 EUR, Electrabel 112,56 EUR, Orange 23 EUR.

- Zelf opgesteld overzicht van inkomsten en uitgaven met dezelfde uitgaves weergegeven.

Wat betreft de uitgaves van de referentiepersoon blijkt uit de rekeninguittreksels dat zij in totaal 965,70 EUR dient te betalen aan huur, gas en elektriciteit, verzekeringen, leningen en telecom. Er zijn echter nog heel wat andere vaste en variabele kosten waar betrokkene geen gegevens van voorlegt, zoals andere verzekeringen, water, mobiliteit, kledij, voedsel, vrijetijdsbesteding, etc. Aangezien in het kader van de behoefteanalyse geen rekening gehouden kan worden met inkomsten die niet in aanmerking kunnen worden genomen (zie supra), dient besloten te worden dat met een inkomen van gemiddeld 1144,54 EUR per maand, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om in het levensonderhoud van haarzelf en haar echtgenoot te kunnen voorzien. Er blijft namelijk maar 178,84 EUR over om alle andere vaste en variabele kosten van het gezin te betalen. Op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat zij en betrokkene ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij vat haar eerste middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

"2.1. Eerste middel: schending art. 40ter §2, eerste lid 1° Vreemdelingenwet - schending legaliteitsbeginsel (samenvattend)

Verzoeker steunt zijn eerste middel op de schending van art. 40ter van de vreemdelingenwet en het legaliteitsbeginsel zoals uiteengezet in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Uit de letter van de wet (art. 40ter Vreemdelingenwet) volgt dat verzoeker het bewijs dient bij te brengen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, aldus het bewijs van een voldoende netto-inkomen dat op regelmatige basis wordt genoten en dat deze een stabiel karakter hebben.

Verzoeker is van oordeel dat hij, conform de omschrijving zoals bepaald in het artikel, heeft voldaan aan de voorwaarde om hiervan het bewijs te leveren.

Op het ogenblik van de aanvraag bedroeg het referentiebedrag (120% leefloon) 2.048,53 euro per maand.

Hoewel verzoeker voldoende naar recht heeft aangetoond dat diens echtgenote, de referentiepersoon maandelijks boven dit 'referentiebedrag aan inkomsten geniet, werd zijn aanvraag geweigerd.

Verzoeker verwijst naar de inkomsten die de referentiepersoon geniet zoals weergegeven in het verzoekschrift tot nietigverklaring, waaruit volgt dat:

- *De referentiepersoon (echtgenote verzoeker), is sedert 29.06.2021 in vast dienstverband tewerkgesteld bij haar werkgever.*
- *Uit de door verzoeker bijgebrachte loonfiches volgt expliciet de datum van indiensttreding dd. 29.03.2021, de tewerkstellingsregime (23u), het uurloon, de werkloosheden om economische redenen en het feit dat de referentiepersoon onder een regime van progressieve werkhervatting (gedeeltelijke werkonbekwaamheid) valt, hetgeen verantwoordt waarom haar loon wordt aangevuld met een werkloosheidsuitkering en een ziekte-uitkering...*
- *Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat uit de loonfiches niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon nog steeds tewerkgesteld is bij haar werkgever, of zij nog actief op zoek is naar werk (werkloosheid), en welke beslissing is voorafgegaan aan haar ziekte-uitkering, zulks hoewel uit de door verzoeker bijgebrachte loonfiches voor de maanden februari- maart- april duidelijk volgt dat de werkloosheidsuitkering betrekking heeft op de technische werkloosheid (om economische redenen) bij haar vaste werkgever, dat zij gedeeltelijk werkonbekwaam is.*
- *Dat het maandelijks inkomen van de referentiepersoon bedraagt NIET gemiddeld 1.144,54 € zoals verkeerdelijk door verweerder weerhouden, doch wel:*
 - *februari 2024: € 1.042,10+ € 1.129,50+ € 309,15= € 2.408,75*
 - *maart 2024: € 1.246,98 + € 823,68 + € 231,86= € 2.302,52*
 - *april 2024: € 970 + € 823,68 + € 412,20 + € 775,91 = € 2.981,79*
 - *mei 2024: € 1.001,16 + 1.361,02 + € 858,41 +€ 105,10= € 3.325,69*
 - *juni2024: € 1.723,00 + € 743,13 + € 75,36= € 2.541,49*

Dat de referentiepersoon bijgevolg voldoet aan de wettelijke voorwaarden, nu de bestaansmiddelen méér bedragen dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast ad € 2.048,53.

Verder heeft verzoeker nog voor de volledigheid zijn eigen inkomsten bijgebracht, evenals de bijdragen die de referentiepersoon ontving van haar vader.

Verzoeker heeft conform de omschrijving van verwerende partij stukken bijgebracht omtrent de inkomsten van zijn partner, m.n. haar arbeidsovereenkomsten en loonfiches.

Verweerder heeft aldus een volledige foutieve lezing en onvolledige invulling gegeven aan de bijgebrachte financiële stukken, nu uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De motivering van de weigeringsbeslissing van verweerder is aldus niet correct en stemt niet overeen met de werkelijke financiële toestand van de referentiepersoon.

Verzoeker is van oordeel dat hij op basis van de bijgebrachte stukken voldoende naar recht heeft aangetoond dat de referentiepersoon wél voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld onder art. 40bis en naar recht aantoon dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat verzoeker aldus voldoende naar recht aantoont dat in casu géén reden voorhanden is om te besluiten dat de referentiepersoon niet zou beschikken over de nodige bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. (stuk 19)

Dat verzoeker, rekening houdend met de door verweerder verzochte informatie, ervan mocht uitgaan dat de stukken die hij bijbracht, voldoende zouden zijn als bewijs.

Dat eveneens dient opgemerkt te worden dat, hoewel de lidstaten over soevereiniteit beschikken om voorwaarden te stellen aan hun gezinsherenigingsbeleid, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij het arrest van het Europees Hof van Justitie van 04 maart 2010 als antwoord op de prejudiciële vraag van de R.v.St. (Nederland) van belang is (HvJ EU 4 maart 2010, nr. C-578/08, JV 2010/177, m.nt. Groenendijk {Rhimou Chakroun/Staatssecretaris van Justitie}).

“Overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het lev en roept, w a ar aan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen”

Dat gezinshereniging als de regel wordt gesteld, en dat de voorwaarden die hieraan verbonden worden restrictief dienen geïnterpreteerd te worden.

Het is verweerder bekend dat verzoeker zelf eveneens over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten geniet, zodat door verzoeker méér als voldoende het bewijs is geleverd doorheen zijn aanvragen dat geen risico bestaat in diens hoofde dat hij ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel, de ratio legis achter de voorwaarden om over toereikende inkomsten te beschikken...

Dat verweerder het artikel 40ter miskent door een foutieve invulling en interpretatie te geven aan de voorgelegde bewijsstukken, en hierdoor ook het legaliteitsbeginsel geschonden is nu zij in haar motivering aanhaalt dat niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40ter Vreemdelingenwet terwijl verzoeker tegemoetkomt aan de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging om het netto-inkomen van de referentiepersoon aan te tonen.

Meer nog, zoals supra bepaald, is door Europese rechtspraak geponeerd om een restrictieve interpretatie te geven aan de voorwaarden die de gezinshereniging beperken.

Het middel is gegrond.”

3.2. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(..)”

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.3. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 9 januari 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen ondermeer een loonfiche inzake haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten.

3.4. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 maar, zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 op gewezen heeft, had dit arrest betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in dit arrest nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

3.5. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij gevolgd worden in haar kritiek dat de motivering dat enkel rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf een schending vormt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER